

Berenguer Ramon.

— Penediment.

I.

Emboyrat s' amaga 'l cel,
la nit torna freda y bruna,
y en la cambra del palau
s' escollan sospirs d' engunia.

Anvolades de recort
al capsal del lit rebullen,
y com seques calaveres
cuixegen del lit les fustes.

Que 'l mal comte Berenguer
ab sa consciencia lluyta,
y les nits passa en ansomni
y 'ls dies ple de tristures.

Que des la vora del gorch
d'en mitje de la selva escura
sin qu' un vent de cementiri
los cabells del comte estulla,

Udolant a son entorn
ays de mort y d'amargura
y ab son ale omplint la cambra
d'una fator de sepulcre.

Lo remors li estrany lo pit,
de ses conques los ulls fugen,
sent al cor estranys rosechs,
espines feres que 'l punxan;
y mira als peus de son llit
en la fosca una figura
que se fit a fit d'esguarda
per los ulls llenant espines.

Tant l'ombra l'espahordeix
que fortment los ulls acluca,

y ab la cara entre les mans
se retors com seca fulla.

Mes no li val clucá' 'l ulls
ni girá' 'l cap no l'ajuda,
que fins ven dins de sos parpys
l'esglayadora figura.

Ni tampoch al comte val
lo cobrir sa testa nua
ab lo llens blanc de son llit
com ab mortalla fexuga;

Que l'ombra sempre al devant,
per sos ulls llensant espurnes,
crema al comte Berenguer
lo seny q' en dolor s'arrunga.

Debades cerca al capçal
ni s'palpeja la cintura,
que no trova en lloch la daga
que febrós per son cor busca.

Ab desesper, de son pit
pera arrabassársel llinyta,
y ab la forsa de son bras
sanchnants hi enforza les ungles.

Y l'ombra sempre al devant
segueix esguardantlo y munda,
les estopes de son cap
relluhint com sa armadura.

Y dementes qu' en son lit
s' amaga 'l conte ab pavura,
per lo gotich finestral
qu' altres nits besa la lluna;

Entran al alè del vent,
com del cel gayer despullat,
d' algun guayta o d' un juglar
esper troves nites perdudes:

— Germa men, anem a guerra,
Palestrina es d' infael;

ni guanyam la Santa terra
també guanyarem los cel.

Puix la gent mahometana
té 'l sepulcre del Senyor,
per la fe que 'ns agermana
robate'mli aytal tresor.

Si jo moro, per mi prega;
si tu moris, pregaré a Deu;
ay i quin goze! si a l'hora 'ns sega
abrassats en una creu! —

I les troves al ohir
sent lo compte que t' abraça
una llàgrima bullenta
de ros pàrpres espremuda;

I un doll de fe dins son cor
sent naxe cristiana y pura,
mentres l' ombra va fugint
pel finestral nite confusa;

deuant la cambra y palan
en silenci de sepulcre,
en tant qu' un conte en son lit
sonnia jorns de ventura.

II.

Demati' dematinada,
quan encara 'l sol no apunta,
surit del palan, sa prossapia
celant ab ses vestidures,
Cavaller de noble trassa
Sret a Orient portant sa ruta,
Sessobre 'l pit una creu
y l' espasa en la cintura.
Lluytant contra 'ls infael
per' recobrar lo Sepulcre,

Trova la mort, y l'oblit
l'emmantella ab sa foscura.

Qui en vida furta un regalmu,
ni una fossa en sa mort busca;
l'homeyer de son germà,
en la mort trova ~~solu~~ventura.

Si 'n fon de gran lo sen crim,
lo penediment bé 'l cura;
per ço son germà, de 'l cel,
li esten los brassos y 'l munta.
